

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μεταφρασίς Σ. Γ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (τέλος), μεταφρ. Δημ. — Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐβλεπε τὸ αἷμά της ρέον δι' ἐλαστικοῦ σωλήνος ἐντὸς μεταγγιστήρος. (σελ. 335).

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΟΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ:

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΔΙ΄ ΩΡΑΙΟΤΑΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ,

ΤΟ ΔΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ,

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΡΓΟΝ :

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Δύο ἑβδομάδες περῆλθον ἔκτοτε. Αἱ ἐχθροπραξίαι εἶχον ἤδη ἀρχίσει καὶ μετ' αὐτῶν αἱ ἤτται τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Ὁ ἐχθρὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τριπλασίων δυνάμεων, ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ ἔμενε πάντοτε παρὰ τὴν κλίνην τῆς συζύγου του, ἥτις, καίτοι ἀνέρρωσε κατὰ τι, εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος. Ἡ θεὰ τοῦ συζύγου τῆς προὔξενε εἰς αὐτὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ματαίως προσεπάθει νὰ καταστείλῃ. Μεγίστη ἀδυναμία εἶχε καταλάβει τὸ σῶμα αὐτῆς καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐνεθυμεῖτο ἢ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς οὐδὲ πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν. Ἡσθάνετο μὲν ἔτι βαθεῖαν συμπάθειαν δι' αὐτόν, ἀλλ' οὐδέποτε ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὴν ἐσυγχώρει. Ὅτε δὲ, ἀνεμνήσκετο τῆς μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ μονομαχίας τοῦ συζύγου τῆς, δὲν ἐζήτει νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, διότι προεμάντευν αὐτό, ἀλλ' ἀνέμενε καρτερικῶς τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν προητοιμάζε δι' αὐτὴν ὁ σύζυγός τῆς. Ὅθεν, μόλις ἀνέρρωσεν ὁπωσοῦν, ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τῷ εἶπε·

— Τί σκέπτεσθε, κύριε, νὰ πράξετε τώρα δι' ἐμέ; Εἶμαι ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ μου καὶ ἀναμένω τὴν τιμωρίαν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς τὰ λάθη μου. Ὅσα αὐστηρὰ καὶ ἂν ᾔηνε, πιστεύσατέ μοι ὅτι δὲν θὰ βαρυκαρδῆσω. Βαρυνθεῖσα τὴν ζωὴν ταύτην καὶ ἡττηθεῖσα ὑπὸ τῶν δελεαστικῶν αὐτῆς παρορμήσεων, ἀφίεμαι εἰς τὴν κρίσιν σας. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία συγγνώμης. οὐδὲ τολμῶ νὰ παρακαλέσω διὰ τοῦτο τὸν Θεόν. μόνη κατέστρεψα τὴν εὐτυχίαν μου. Δέν μοι μένει ἄλλο τι ἢ ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν γενναιοσύνην τῆς καρδίας σας.

— Ἴδου πᾶν ὅ,τι ἐπεζήτησα καὶ ὠνευρέθην, τῇ εἶπεν ἐγερεθῆς. Μὴ ἀπκταῖσαι! ἔχω ἀνάγκην ἐκδικήσεως. Νὰ σε φονεύσω, δὲν θὰ ἐδύναμην, διότι ἡ χεὶρ μου θὰ παρέλυε. Νὰ σε συγχωρήσω, φεῦ! μοι εἶνε ἀδύνατον, διότι αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ταπεινωθῶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἐκλαυσα, ἠγρύπνησα ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας, καὶ τέλος ἀνεῦρον τὸ μέσον τῆς ἐκδικήσεως. Νὰ σε κλείσω εἰς τὸ φρενοκομεῖον!

— Ὅχι, ὄχι, μὴ ζητήσετέ ποτε ταύτην τιμωρίαν! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Καὶ διατί ὄχι; Μήπως δὲν εἶσαι παράφρων; Τί ἄλλο εἶνε ἡ παραφροσύνη εἰμὴ διατάραξις τοῦ λογικοῦ; Εἶσαι παράφρων, Αὐγουστίνη, διότι, ἔχουσα σύζυγον, ὁ ὁποῖός σε ἠγάπα, ἔπαιξες μετ' ὁν ἔρωτά του, ὡς παιδίον, καὶ κατέστρεψες αὐτόν. Εἶσαι παράφρων, διότι, ὅσα θυγάτηρ ἐνός πτωχοῦ ἐπιστήμονος, καὶ γενομένη αἰφνης πλουσία, ἠθέλησες νὰ κα-

ταστήσης τὸν σύζυγόν σου πτωχόν! Εἶσαι παράφρων, διότι, καταχρασθεῖσα τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ συζύγου σου, ἐνός ἐντίμου ἀνθρώπου, τὸν ἐπρόδωκες αἰσχρῶς καὶ ἀναξίως. . .

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐπιθύριεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Λοιπὸν διὰ μίαν τοιαύτην παράφροναν, ἡ ὁποία κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ ἠτίμασε τὸν σύζυγόν τῆς, δὲν ἀρμόζει τὸ φρενοκομεῖον; . .

Ἡ Αὐγουστίνη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἔκλαυσε ἐπὶ πολὺ.

Ὅτε δὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, δὲν εἶδεν ἐνώπιόν τῆς τὸν κύριον Κουρσὺ.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ Ἰουλίαν ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν ἐπιστολὴν τινα ἀναγνωρίσασα τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου τῆς, ἔλαβεν αὐτὴν τρέμουσα, προαισθανθεῖσα ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Κουρσὺ περιεἶχε τὰ ἐξῆς·

«Σοὶ εἶπον ἤδη ὅποιαν τιμωρίαν ἐσκέφθην ἀρμόζουσαν διὰ σὲ κατὰ τὰς περετώδεις καὶ ἀγωνιώδεις ἀγρυπνίας μου. . . Ἦδη σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι δὲν αἰσθάνομαι ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως προῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Δέν θέλω νὰ γίνω ἐγὼ δικαστὴς σου. . . Παρεκάλεσα ὁμως τὸν Θεόν ὅπως εὐδοκήσῃ, ὥστε ἡ πρώτη ἐχθρική σφαῖρα, ἡ ὁποία θ' ἀντηγήσῃ εἰς Haussois, νὰ διαπεράσῃ τὰ στήθη μου. Σὲ ἠγάπησα ὑπερβαλλόντως, ἀλλά, φεῦ! δὲν ἤσο ἀξία τοσοῦτου ἔρωτος, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἡ τύψις τοῦ συνεδότης θὰ κατατρώγῃ αἰώνιος τὰ στήθη σου. . . Τὸ κατ' ἐμέ, ἐπειδὴ θὰ σ' ἐσυγχώρουν κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ θανάτου μου στιγμὴν, σὲ συγχωρῶ ἀπὸ τοῦδε. . .»

Ἡ Αὐγουστίνη ἔκρυψε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ κύριος Κουρσὺ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, ἀφήσας ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἕν χρηματοφυλάκιον, περιέχον τριακόνα χιλιάδας φράγκων.

Ἡ Αὐγουστίνη, λαβοῦσα αὐτὰ, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς, μετὰ τῶν ὁποίων διεκανόνισε τὰς ὑποθέσεις τῆς εἶτα δὲ ἐπώλησεν ὅλα τὰ ἐπιπλά τῆς, τὰ φορέματά τῆς, καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους τῆς καὶ, ἐνδυσθεῖσα πένθιμον καὶ ἀπλουστάτην ἐσθῆτα, ἠτοιμάσθη πρὸς ἀναχώρησιν, χωρὶς ν' ἀνακοινώσῃ εἰς οὐδένα τοὺς σκοπούς τῆς.

Οὐχ ἤττον ἡ Νέρα ἐπληροφόρηθη ἐξωδίκως τὰ περὶ τῆς μελλούσης ἀναχωρήσεως τῆς Αὐγουστίνης, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ ἢ δὲ Βαρβάραν καὶ ἡ Δουσίγκα εὐρίσκοντο πρὸ ἑξ ἑβδομάδων εἰς Τυρόλ, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶδον τὴν Αὐγουστίνην.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπεβίβασθη μόνη τοῦ σιδηροδρόμου, μὴ παραλαβοῦσα οὔτε αὐτὴν τὴν θαλαμηπόλον τῆς, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Haussois ἀντὶ δὲ ν' ἀποβιβάσθῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ συζύγου τῆς, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κτήμα τοῦ Παύλου Βαρθιέ.

Ἡ Λαύρα ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μόνη μετὰ τῶν τέκνων τῆς. Ἴδουσα δὲ τὴν φίλην τῆς, ἡ ἐνάρετος γυνὴ ἔτρεξεν ὅπως ὑποδεχθῇ αὐτὴν ἀνοιχταῖς ἀγ-

κάλαις, λησμονήσασα ὅτι ἡ αὐστηρὰ ἠθική δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ γυναικὸς ἐπιμέμπτου διαγωγῆς.

— Τέλος πάντων ἐπανήλθες, τῇ εἶπε.

— Ναι· καὶ μάλιστα διὰ παντός. Ἀλλ' ὁ σύζυγός μου; . . ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Αὐγουστίνη.

— Εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός, γενναῖος καὶ ἀγαθός, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ τοῦ καθήκοντος. . . Προσεκάλεσεν ὄλους τοὺς ἐργάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφηγήθη ἐν ὀλίγοις τὰς συμφορὰς τῆς Γαλλίας, τελευτῶν δὲ εἶπε τὰ ἐξῆς· «Ἀπαιτῶ νὰ ὀπλισθῆτε ὅλοι ὅπως ὑπερασπίσητε τὸ πατριον ἔδαφος καὶ τὰς οἰκογενεῖάς σας καὶ διατηρήσητε ἀπρόσβλητα καὶ σεβαστὰ τὰ μέρη ταῦτα μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου. . . Ἦδη δὲν εἶμαι πλέον ἐργοστασιάρχης· εἶμαι ἀρχηγός στρατεύματος ἐξ ἐθελοντῶν.»

Ὅλοι οἱ ἐργάται ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ ὄπλα, ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ ἐξώπλισεν αὐτοὺς ἰδίαις δαπάναις καὶ ἐσχημάτισε μικρὸν στρατεύμα, τὸ ὁποῖον ἤδη στρατοπεδεύει ὀλίγας λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἔτοιμον νὰ ὑπερκεπήσῃ τὸ Haussois, ἂν ὁ ἐχθρὸς εἰσῆρχετο εἰς αὐτό. Οἱ γέροντες ἐργάται ἔμειναν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἀλλὰ καὶ οὗτοι εἶνε καλῶς ὀπλισμένοι, ὅπως, ἐν ἀνάγκῃ, ὑπερασπίσωσιν τὴν πατρίδα. Ὁ δὲ Παῦλος, ἐνῶ ἐπιβλέπει τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου, κατὰ παραγγελίαν τοῦ κυρίου Κουρσὺ, φροντίζει συγχρόνως τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐργατῶν, νὰ παρασκευάζῃ κινητὰ νοσοκομεία. Ἐγὼ δὲ μετὰ πολλῶν ἄλλων γυναικῶν καὶ νεανίδων ἐσχημάτισαμεν ὀλόκληρον λόχον νοσοκόμων, ὅπως, ἐν ἀνάγκῃ, περιποιηθῶμεν τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς ἀσθενεῖς. Εἰς τοιοῦτον φοβερὸν πόλεμον ἕκαστος ὀφείλει νὰ πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν, ἡμεῖς δὲ αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ δεῖξωμεν ὅτι δὲν φοβοῦμεθα τὸν κίνδυνον, καὶ μάλιστα τὴν ἐπιδημίαν, ἡ ὁποία εἶνε ἀναπόφευκτος!

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη, λοιπὸν δὲν νομίζεις ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ ἱκανὴ νὰ σε βοηθήσω εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἔργον σου;

— Δικτὶ ὄχι; Αὐριον θὰ σοὶ ὑποδείξω τί πρέπει νὰ πράξῃς, διότι σημερον ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως ὡς ἐκ τοῦ ταξειδίου σου. . . Τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἔτοιμον· ἔλθε νὰ χαιρετίσῃς τὴν γραίαν μᾶμμη μου καὶ μὴ φοβηθῆς τιποτέ· ἔχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μίαν ἀδελφῆς σου.

Ἡ Αὐγουστίνη συνεκινήθη μέχρι δακρύων διὰ τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ἀφοσίωσιν τῆς φίλης τῆς.

Εἰςῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκοιμήθη ἡσύχως.

Ἀπὸ πολλῶν ἡδῶν ἐτῶν δὲν εἶχε δοκιμάσει τοσοῦτον γαλήνιον ὕπνον.

ΚΒ'

Ἵ Ο' Ερυθρὸς Σταυρός.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ἡ Αὐγουστίνη ἠγέρθη καὶ μετέβη μετὰ τῆς φίλης τῆς εἰς Haussois.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἐργατῶν ὑπεδέχθησαν αὐτὴν ψυχρῶς, ἐνῶ τὸναντίον, βλέπousαι τὴν Λαύρα, ἐχαίρειζον αὐτὴν μειδιῶσαι.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐφαίνετο οἶονεὶ ζένη εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς οἰκίαν.

— Τοιαύτη τιμωρία ἦτο δικαία δι' ἐμέ, εἶπε πρὸς τὴν Λαύρα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑποφέρω.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐβοήθησε τὴν Λαύρα εἰς τὴν σύστασιν καὶ διοργάνωσιν τῶν κινητῶν νοσοκομείων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ἑκατὸν περίπου κλίναι καὶ ἀφθονοὺν ὑλικόν, οἷον σινδόναι, ὑποκάμισα, μοτὸς καὶ ἄλλα χρειώδη. Εἶχον δὲ προμηθευθῆ ἕκ τῆς πρωτευούσης καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαζιούντα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐργαλεῖα.

Ἐν τούτοις οἱ Γερμανοὶ εἰσέβαλον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ὁ πόλεμος ἤρξατο φοβερός καὶ ἀκατάσχετος. Οἱ ἐργαταὶ ἐγκατέλειπον ἔντρομοι τὰς οἰκίας των, ἀπειλούμενοι ὑπὸ τοῦ πυρός· τὸ πυροβόλον ἐρείπετο κατ' αὐτῶν ἀδιακρίτως καὶ ἐθέριζε πᾶν τὸ προστυχόν· πολλοὶ δὲ ἔτρεχον εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνοὶ καὶ πειναλέοι, ὡς ἐπαίται. Τὸ Haussois τότε κατέστη τὸ πανδοχεῖον τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασματῶν ἢ δὲ Λαύρα διέμενε ἐκεῖ διαρκῶς μετὰ τῶν τέκνων τῆς.

Ἐσπέραν τινὰ ἀντήγησε κρότος πολλῶν πυροβολισμῶν, ἐκεῖ ποὺ πλησίον ριφθέντων.

Βεβαίως εἶχε συγκροτηθῆ μάχη.

Ὁ ἰατρός τοῦ νοσοκομείου προητοίμασε πάραυτα τὸν χειρουργικὸν γυλιὸν του καί, ἀφοῦ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τῆς ἀμαξίας του διάφορα φάρμακα, ἐπιδέσμους καὶ ἀφθονοὺς μοτὸν, ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του, ἐπήδησεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας τοῦ ἰατροῦ.

— Ἐχετε ἀνάγκη βοήθου, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἀπαίσιος ἤχος ἐπλησίαζεν ὀλονέν· νέφη καπνοῦ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, διασχιζόμενα ἐνίοτε ὑπὸ ἐρυθρῶν λάμπων.

Ἡ μάχη διήρκεσεν ἐπὶ ἑξ ὥρας.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἡ Λαύρα ἀνέμενον εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν.

Χωρικός τις διήλθεν ἐκεῖθεν ἐφιππος κραυγάζων:

— Πληγωμένοι! πληγωμένοι!

Ἡ Λαύρα ἔφερε ζωηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἐλθέ! εἶπε λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Αὐγουστίνης.

Ἡ κυρία Βαρδιῆ ὠδήγησε τὴν φίλην τῆς εἰς τινα μεγάλην αἰθουσαν καί, ἀνοίγουσα μικρὸν κιβώτιον, ἐξήγαγε μικρὸν λευκὸν ὕφασμα. ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένος ἐρυθρὸς σταυρός.

— Λαβε, τῇ εἶπε μελιχίως.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠρνήθη μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν εἶμαι ἀξία αὐτοῦ... τὸ ἔμβλημα τοῦτο εἶνε ἐνδείξις τιμῆς, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φέρωσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐμκνέουσι διὰ τῶν ἐργῶν των σέβας

καὶ ἐμπιστοσύνην... Ἐγὼ δὲν ἀπέκτησα τοιαῦτα δικαίωματα, δὲν εἰμπορῶ νὰ δέχθῶ τοιαῦτα ποσόνια...

Ἡ Λαύρα, ἐνούησκα πάραυτα τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Αὐγουστίνης, δὲν ἐπέμεινε· ἄλλως τε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔποπε νὰ χάσῃ τὸν κιοδόντης εἰς ματαίας ὀμιλίας, ἀλλὰ νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῶν τραυματιῶν.

Ὅθεν, χάρις εἰς τὴν ἐνεργητικότητα αὐτῆς, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἠτοιμάσθησαν πάντα τὰ χρειώδη. Ἀκολουθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἀδυνάτων ἐργατῶν, διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον, ἀναμένουσα τοὺς τραυματίας.

Μετ' ὀλίγον διέκρινε μακρόθεν ὁμάδα ἀνθρώπων, βραδέως ἐρχομένων, οἵτινες μετέφερον τοὺς πληγωθέντας ἐπὶ φορείων, ἐσηματισμένων ἐκ ξηρῶν κλάδων δένδρων καὶ ἐξ ὀπλων προσδεδεμένων σταυροειδῶς. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἐναπέθηκαν ἐπὶ τῶν λευκῶν κλινῶν τοὺς τραυματίας, ὠρὸς καὶ πλήρεις ἐρυθροῦ καὶ πεπηγότος αἵματος, φωναὶ ὀδυνηραὶ, μαινεμένα μετὰ λυγμῶν καὶ δακρύων, ἀντήγησαν πανταχόθεν. Ἦσαν αἱ φωναὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, τῶν συζύγων, τῶν μητέρων. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἔτρεχεν ἀγωνιστῶσα περὶ τὴν κλινὴν τοῦ τραυματίου καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἐξήταζε τὸν ἰατρὸν Πινῶ. Οὐχ ἦττον, φοβούμεναι μὴ ταραξῶσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ τραυματίου, ἐφαίνοντο ἀπαθεῖς καὶ κατέπινον ἀκουσαι τὰ δάκρυα των. Ὁ δὲ ἰατρός ἀπηγόρευσε νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν αἰθουσαν πρόσωπα ἀγνωστα καὶ ζένη εἰς τοὺς τραυματίας, τοὺς ὁποίους, ἄλλως τε, ὡς ἐκ τοῦ πεπηγότος ἐπὶ τοῦ προσώπου των αἵματος, εὐκόλως δὲν ἐδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ.

Εἴκοσι περίπου τραυματία εἶχον τοποθετηθῆ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νοσοκομείου.

Ὁ ἰατρός ἵστατο παρὰ τὸ φορεῖον ἐνός ἐξ αὐτῶν, ὅτε δὲ εἶδε τὴν Αὐγουστίνην πλησιάζουσαν πρὸς αὐτόν, ἀνέκραξεν, ἀποταθείς πρὸς τὴν κυρίαν Βαρδιῆ:

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διώξετε ἀπ' ἐδῶ τὴν κυρίαν Κουρσῦ.

— Ὁ σύζυγός μου ἀπέθανεν!... ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀλλ' ἡ κτᾶστασις αὐτοῦ εἶνε σοβαρά.

Ἡ Αὐγουστίνη, καταβαλοῦσα τὴν λύπην τῆς, ὤρμησε πρὸς τὴν κλινὴν τοῦ τραυματίου καὶ ἤγειρε τὴν χλαίνην, ἧτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα τοῦ ἐργοστασιαρχοῦ.

Τὸ πρόσωπόν του ἐκάλυπτε θανάσιμος ὠχρότης, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ τεταμέναι, ἐκρέμντο ἐκτὸς τοῦ φορείου· ὅτε δὲ μετέφερον αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐλαχίστας παρεῖχεν ἐλπίδας ζωῆς.

Ὁ ἰατρός ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὴν πληγὴν του καὶ ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐκόπη ἡ μηριαία ἀρτηρία, εἶπε, τὴν ὁποῖαν αὐρῖον πρέπει νὰ δέσω ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἐπέλθῃ αἰμορραγία, εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίσωμεν... οὐχ ἦτ-

τον ὁ ἀσθενὴς δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μόνος οὔτε ἐν δευτερόλεπτον.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐκάθησε παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ κυρίου Κουρσῦ.

Ἐπλυνεν ἐλαφρῶς τοὺς κροτάφους του δι' ἀρωματικῶν ὕδατος, εἶτα δ' ἔτριψε τὰς γαστράς του, καταστάσας μελανὰς, διὰ τινος ὀρροιστικῆς κόψεως. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἤ ἐδίδεν καὶ τὴν ζωὴν τῆς, ἂν ἐδύνατο ν' ἀσπασθῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ ὠχρὸν μέτωπόν του καὶ πολλακίς τὰ δάκρυα αὐτῆς ἀνεμίχθησαν μετὰ τοῦ ὕδατος, δι' οὗ ἐπλυνε τὴν κεφαλὴν του, ἐφ' ἧς ἐφαίνετο, κάτωθεν τοῦ κροτάφου, ἐρυθρά, ἀλλ' ἐπίδερμος πληγὴ ἐχθροικῆς σφαιράς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἰατρός Πινῶ ἐξήταζε τοὺς λοιποὺς τραυματίας μετὰ πατρικῆς ὄντως μερίμνης, ἐνῶ ἡ Λαύρα, παρακολουθοῦσα αὐτόν, ἐδείκνυε σταϊκὴν καρτεροψυχίαν καὶ διὰ τῶν παραμυθητικῶν καὶ γενναίων λόγων τῆς μετέδιδεν δύναμιν καὶ θάρρος εἰς τοὺς ἀτυχεῖς μαχητὰς τοῦ Haussois, τῶν ὁποίων τὰς πληγὰς αὐτῇ μόνῃ ἐπλυνε, βοηθοῦσα συγχρόνως τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐπιδέσμων καὶ θέτουσα ἰδίαις χερσὶ τὸν μοτὸν εἰς τὰς πληγὰς.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ δύο ταῦτα φιλόδοξα ὄντα, ὁ ἰατρός καὶ ἡ Λαύρα, κατέβαλον τοσαύτας προσπάθειαι· καὶ τοσοῦτον ζῆλον ἀνέπτυξαν διὰ τοὺς ἀτυχεῖς τραυματίας, ὥστε, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περιπού ὥρας, ἅπαντες εἶχον τοποθετηθῆ εἰς ἰδιαιτέρας καθαρὰς κλίναις, κοιμώμενοι ἡσυχῶς, ἀνακουφισθέντες δι' ὀλίγον ὑπὸ τῶν πόνων τῶν πληγῶν των, αἵτινες, ὡς γνωστόν, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν προξενουσι τόσον ὄξει πόνους ὅσον κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας.

Ἡ σφαῖρα, εἰςχωροῦσα εἰς τὸ σῶμα, μωλωπίζει μὲν αὐτὸ κατ' ἀρχάς, χωρὶς νὰ προξενῇ δριμύν πόνον, ἀλλὰ κατόπιν, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ὥρων, ἡ πληγὴ ἀνοίγει καὶ οἱ πόνοι αὐξάνουσιν.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Κουρσῦ δὲν συνήρχετο εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Αἰφνης ἡ Αὐγουστίνη εἶδεν ἐρυθρὰς κηλίδας ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἔβλεπε ὄξειαν κραυγὴν.

Ὁ ἰατρός ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτήν.

Ἐν ἀκαρεῖ δὲ, ἀνεγείρας τὰ σκεπάσματα, ἀνεῦρε τὴν ἀρτηρίαν καὶ ἐπίσεν αὐτήν. Παρήλθον λεπτά τινα καὶ ἡ αἰμορραγία δὲν ἔπαυεν. Ὁ ἰατρός, σκεφθεὶς ὅτι ἰσχυροτέρα πιεσις τοῦ ἐπιδέσμου ἐδύνατο νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τοῦ τραυματίου, ἵστατο ἔντρομος ἐνώπιον τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς καὶ μετρῶν τοὺς παλμούς τοῦ σφυγμοῦ αὐτοῦ.

Ὅλη ἐκείνη ἡ νύξ περῆλθεν ἐν τοιαύτῃ ἀβεβαιότητι καὶ ἀνησυχίᾳ. Ὁ κύριος Κουρσῦ ἠνέφξε πρὸς στιγμήν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' ἐπανάκλεισεν αὐτοὺς πάραυτα.

— Εἰς μάτην προσπάθειτε νὰ μοῦ τὸ κρῦψετε, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη πρὸς τὸν ἰατρὸν, ὁ σύζυγός μου θ' ἀποθάνῃ.

— Δὲν ἀπηλπίσθη ἐντελῶς ἀκόμη,

κυρία, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ἡ ὑγεία τοῦ κυρίου Κουρού ἐξησθένησε μεγάλως πρὸ δύο ἐτῶν, οἱ δὲ καθημερινοὶ κόποι τῆς ἐξοχῆς συνεπλήρωσαν. . .

— Ὅ,τι εἶχεν ἀρχίσει ἡ λύπη, ἐψιθύρισεν ἡ Αὐγουστίνη συμπληρώσασα τὴν φράσιν τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ ἰατρός παρετήρησεν αὐτήν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὅτε δὲ ἐξημέρωσεν, ἤρξατο προετοιμαζόμενος διὰ τὴν δύσκολον ἐγχείρισιν τῆς περιδέσεως τῆς ἀρτηρίας, ἐγχείρισιν, τὴν ὁποίαν ἀληθῶς μετὰ τὸσάυτης ἐπιτυχίας καὶ δεξιότητος διεξήγαγεν, ὥστε, ἂν ἔβλεπον αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ αὐτοὶ οἱ διασημότεροι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, θ' ἀπεκάλυπτον ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑ ΕΞΙΣΤΟΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ρ'

Ἡ μάχη.

Τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ συναφθῇ ἡ τρομερὰ μάχη, ἐσκιάζετο ὑπὸ δένδρων καὶ ἦτο ἔρημον, διότι, συνήθως, δὲν ἐσυναζάετο ἡ ὑπὸ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο νὰ παίζωσιν ἐκεῖ τὴν ἡμέραν καὶ ὑπὸ τῶν μεθύσων καὶ τῶν κλεπτῶν, οἵτινες ἤρχοντο νὰ κοιμῶνται τὴν νύκτα.

Ἄλλως, ἦτο λίαν ἐνωρίς καὶ τὴν κοινὴν περιέργειαν διήγειρεν ἡ αἰμόφυρτος οἰκία τοῦ Μονσορώ.

— Ὁ Σχικώ, μετὰ τὴν καρδίαν πάλλουσαν, καίτοι μὴ φύσει λίαν εὐαίσθητος, ἐκάθισεν ἐπὶ ξυλίνου φραγμοῦ πρὸ τῶν ἀκολούθων καὶ τῶν θεραπεύτων.

Δὲν ἠγάπα τοὺς Ἀνδεγαυοὺς καὶ ἀπεστρέφετο τοὺς εὐνοουμένους, πλὴν ἀπαντες ἦσαν ἀνδρεῖοι νεανῖαι, ἐντὸς δὲ τῶν φλεβῶν αὐτῶν ἔρρεεν αἷμα γενναῖον, τὸ ὁποῖον τάχιστα θά ἐχύνετο.

Ὁ δ' Ἐπερών ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ αὐθις ἀνδρείαν.

— Λοιπόν, μετὰ φοβοῦνται πολὺ; ἀνέκραξε.

— Σιωπήσατε, φλύαρε, τῷ εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ.

— Ἐχω δικαίωμα, ἀπήντησεν ὁ δ' Ἐπερών, διότι ἡ μάχη συνεφωνήθη δι' ὀκτώ.

— Ἐμπρός, πηγαίνετε! εἶπεν αὐτῷ ὁ Ριβειράκ, φράξας τὴν δίοδον.

Ὁ δ' Ἐπερών ἀπεσύρθη ὑπερηφάνως καὶ ἐπανεθέσε τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην.

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἔλθετε, ἀνθος τῶν ἀνδρείων, ἄλλως θ' ἀπολέσθητε ἐν ζευγος ὑποδημάτων, ὡς χθές.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ κύρ τρελλός;

— Λέγω, ὅτι, μετ' ὀλίγον, θά χυθῇ

αἷμα καὶ θά το πατήσετε, ὡς ἐπράξατε τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ὁ δ' Ἐπερών ἐγένετο κάτωχρος. Ἡ θρασύτης του κατέπεσεν ἐνώπιον τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἐπιπλήξεως.

Ἐκάθισε δ' εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων μακρὰν τοῦ Σχικώ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠτένιζε πλέον ἢ ἐντρομος.

Ὁ Ριβειράκ καὶ ὁ Σχομβέργ ἐπλησίασαν ἀλλήλους, μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμόν.

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Ἀντραγκέ, υἱτινες, πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἴσταντο εἰς φύλαξιν, διεσταύρωσαν τὰ ξίφη, προχωρήσαντες ἐν βήμα.

Ὁ Μωζιρόν καὶ ὁ Λιβάρτος, στηριζόμενοι ἕκαστος ἐφ' ἐνὸς φραγμοῦ, προσέβλεπον ἀλλήλους, ποιῶντες πλαστοὺς ἐλιγμοὺς μέχρις οὗ εὐρωσι τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ διασταυρώσωσι τὰ ξίφη.

Ὁ ἀγὼν ἤρξατο, ἐνῶ ἐσήμαινε πέντε ὥρας τὸ ὄρολόγιον τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ἀνταγωνιζομένων ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ ὀργή, ἀλλὰ τὰ συσφιγμένα χεῖλη των, ἡ ἀπειλητικὴ ὠχρότης των καὶ ὁ ἀκούσιος τρόμος τῆς χειρὸς ἐδείκνυον, ὅτι κατέστελλον τὴν ὀργὴν των διὰ τῆς φρονήσεως καὶ ὅτι, ὁμοίᾳ πρὸς θυμῆρ ἵππων, ἡ ὀργὴ των δὲν ἤθελεν ἐκραγῆ, ἀνευ μεγίστων καταστροφῶν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ξίφη προσετρίβοντο, χωρὶς νὰ συγκρούωνται.

Οὐδὲν κτύπημα εἶχε κατενεχθῆ.

Ὁ Ριβειράκ, κουρασθεὶς ἢ μᾶλλον εὐχαριστημένος ὅτι ἔψαυσε τὸν ἐχθρόν του, ἐταπεινώσε τὴν χεῖρα καὶ περιέμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμήν.

Ὁ Σχομβέργ ὅμως προὐχώρησε ταχέως δύο βήματα καὶ κατήνεγκεν αὐτῷ κτύπημα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἐξελθούσα τῶν νερῶν ἀστραπή.

Ὁ Ριβειράκ ἐτραυματίσθη.

Τὸ δέρμα του ἐγένετο πελιδὸν καὶ αἷμα ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τοῦ ὤμου του· ὑπεχώρησεν, ὅπως ἐννοήσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ τραύματός του.

Ὁ Σχομβέργ ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ κτύπημα, ἀλλ' ὁ Ριβειράκ, ἀποκρούσας τὸ ξίφος του, ἐτραυμάτισε τὸν Σχομβέργ εἰς τὰς πλευράς.

Ἐκάτερος εἶχε τραυματισθῆ.

— Τώρα, ἄς ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, εἰάν θέλητε, εἶπεν ὁ Ριβειράκ.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ἐπίσης ὁ Κουέλος καὶ ὁ Ἀντραγκέ ἐθερμαίνοντο· ὁ Κουέλος ὅμως, στερούμενος ἐγχειριδίου, ἐμειονέκει μεγάλως, διότι ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀποκρούῃ τὸ ξίφος τοῦ ἀντιπάλου του διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὅστις, γυμνὸς ὢν, ἐτραυματιζέτο ἐκάστοτε.

Χωρὶς δ' ὁ Κουέλος νὰ ἦναι βαρέως τραυματισμένος, οὐχ ἦττον εἶχε τὸν βραχίονα αἰμόφυρτον.

Ὁ Ἀντραγκέ, ἀπ' ἐναντίας, ἐννοῶν τὸ πλεονέκτημά του καὶ οὐχ ἦττον ἐπιτήδειος τοῦ Κουέλου, ἀπέκρουε λίαν προσεκτικῶς.

Τρία κατ' ἐπανάληψιν κτυπήματα προσέβαλλον τὸν Κουέλον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ στήθος, καίτοι μὴ τετραυματισμένου βαρέως, ἔρρεεν αἷμα.

Πλὴν, ἀνὰ πᾶσαν πληγὴν, ὁ Κουέλος, ἐπανελάμβανε:

— Δὲν εἶναι τίποτε.

Ὁ Λιβάρτος καὶ ὁ Μωζιρόν εἶχον στάσιν ἐπιφυλακτικὴν.

Ὁ Ριβειράκ ὅμως, ἐξάλλος ἐκ τῶν ἀληθόνων καὶ ἐννοῶν ὅτι αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ συνεκλείπωσι μετὰ τοῦ αἱματός του, ὤρμησε κατὰ τοῦ Σχομβέργ.

Ὁ Σχομβέργ δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' ἠρέσθη νὰ προτείνη τὸ ξίφος του.

Οἱ δύο νεανῖαι ἐτραυματίσθησαν ἀμοιβαίως, ὁ μὲν Ριβειράκ εἰς τὸ στήθος, ὁ δὲ Σχομβέργ εἰς τὸν λαιμόν.

Ὁ Ριβειράκ, θανασίμως πληγωθεὶς, ἔφερε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τραύματός του καὶ ἐξέτεθη, ἐπωφεληθεὶς δ' ὁ Σχομβέργ τῆς εὐκαιρίας, κατήνεγκε δεύτερον τραῦμα, τὸ ὁποῖον διέσχισε τὰς σάρκας αὐτοῦ.

Πλὴν ὁ Ριβειράκ, διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ ἀντιπάλου του, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐθύθισε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος του μέχρι τῆς λαβῆς.

Ἡ ὀξεῖα λεπίς διεπέρασε τὴν καρδίαν του.

Ὁ Σχομβέργ ἔρρηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ὑπτίως, συμπαρὰσούρων τὸν Ριβειράκ, διατετραυπημένον διὰ τοῦ ξίφους του.

Ὁ Λιβάρτος, ἰδὼν τὸν φίλον του πίπτοντα, ὑπεχώρησε ταχέως καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτόν, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Μωζιρόν.

Προέτρεξέ τινὰ βήματα καὶ ἀπήλλαξε τὸν Ριβειράκ τοῦ ξίφους τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλ' ὁ Μωζιρόν ἐφθασεν αὐτόν, ὥστε ἠναγκάσθη ν' ἀμυνθῆ μετὰ μειονεκτήματα τοῦ ὀλισθαίνοντος ἐδάφους, τῆς ἀκατάλληλου στάσεως καὶ τοῦ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ προσπίπτοντος ἡλίου.

Μετὰ δευτερόλεπτον, ἐν κτύπημα ἠνέφθε τὴν κεφαλὴν τοῦ Λιβάρτου, ὅστις, ἐγκυκαλιπὼν τὸ ξίφος του, ἐγονυπέτησεν.

Ὁ Κουέλος ἐστενοχωρεῖτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀντραγκέ. Ὁ Μωζιρόν ἔσπευσε καὶ κατήνεγκε δεύτερον ξιφισμόν κατὰ τοῦ Λιβάρτου, ὅστις ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ὁ δ' Ἐπερών ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν.

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρόν ἴσταντο ἀπέναντι μόνου τοῦ Ἀντραγκέ. Ὁ Κουέλος ἦτο μὲν αἰμόφυρτος, ἀλλ' ἐξ ἐλαφρῶν τραυμάτων.

Ὁ Μωζιρόν ἦτο σχεδὸν ἀβλαβής.

Ὁ Ἀντραγκέ ἐνόησε τὸν κίνδυνον· δὲν εἶχε μὲν λάθει οὐδ' ἀμυχήν, ἀλλ' εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν κεκμηκότα, δὲν ἦτο δὲ κατάλληλος στιγμή νὰ αἰτήσῃ ἀνακωχὴν παρ' ἀνδρὸς τετραυματισμένου καὶ παρ' ἐτέρου ἐξάλλου ἐκ τῆς σφαγῆς.

Διὰ κτυπήματος, ἀπεμάκρυνε βιαίως τὸ ξίφος τοῦ Κουέλου, ἐπωφεληθεὶς δὲ ταύ-

της τῆς στιγμῆς, ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ὑπεράνω ἐνὸς φαργμού.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Μωζιρόν προσέβαλε τὸν Ἀντραγκέ ἐκ πλαγίου. Ὁ Ἀντραγκέ ἐστράφη, ὁ δὲ Κουέλος, ἐπωφελήθη τῆς κινήσεως ἐκείνης, ὅπως διέληθῃ ὑπὸ τὸν φαργμόν.

— Ἐχάθη! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἀνεφώνησεν ὁ δ' Ἐπερών· θάρρος! λέοντές μου, θάρρος!

— Κύριε, σιωπή, ἐὰν ἀγαπάτε, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ· μὴ ὑβρίζετε ἄνδρα, ὅστις θέλει παλαίσει μέχρι τελευταίας πνοῆς του.

— Καὶ ὅστις δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη, ἀνέκραζεν ὁ Λιβαρότος.

Καθ' ἣν δὲ στιγμήν οὐδεὶς πλέον τὸν ἐνεθυμείτο, δυσειδῆς ἐκ τοῦ κατασπιλουήτος τὸ σῶμά του αἱματώδους βορβόρου, ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐβύθησε τὸ ἐγχειρίδιόν του μεταξὺ τῶν ὤμοπλατῶν τοῦ Μωζιρόν, ὅστις ἔπεσεν ὡς ὄγκος, ὑποτραυλίζων:

— Ἰησοῦ, Θεέ μου! ἀποθνήσκω.

— Ὁ Λιβαρότος ἐπανεπέσε λιπόθυμος, διότι ἡ δρᾶσις καὶ ἡ ὀργὴ εἶχον ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του.

— Κύριε δὲ Κουέλε, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, ταπεινώσας τὸ ζῆφος του, εἶθε γενναῖος ἀνὴρ, παραδόθητε, σὰς προσφέρω τὴν ζωὴν.

— Καὶ διατί νὰ παραδοθῶ; εἶπεν ὁ Κουέλος· ἔπεσα;

— Ὅχι, ἀλλ' εἶθε κατατετραυματισμένος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι σώος καὶ ἀβλαβής.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἀνεφώνησεν ὁ Κουέλος· ἔχω εἰσέτι τὸ ζῆφος μου, κύριε.

Ἐρμήσε δὲ κατὰ τοῦ Ἀντραγκέ, ὅστις ἀπέκρουσε τὴν προσβολήν, ὅσον ἂν ἦτο ταχεῖα.

— Ὅχι, κύριε, δὲν το ἔχετε πλέον, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, ἀρπάσας τὴν λεπίδα τοῦ ζήφους τοῦ Κουέλου πλησίον τῆς λαβῆς.

Περίστρεψε δὲ τὸν βραχίονα τοῦ Κουέλου, ὅστις ἀφῆκε τὸ ζῆφος.

Ὁ Ἀντραγκέ ἔλαβε μόνον μικρὰν ἀμυχήν εἰς ἓνα δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του.

— ὦ! ἀνέκραζεν ὁ Κουέλος ὡς ὀρούμενος, ἔν ζήφος! ἔν ζήφος!

Ἐρμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ἀντραγκέ ὡς τίγρις, περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων του.

Ὁ Ἀντραγκέ ἀφῆκε νὰ τον ἐναγκαλισθῇ ὁ Κουέλος, θεις δὲ τὸ ζῆφος του εἰς τὴν ἀριστεράν καὶ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ἐπληττεν ἀδιαλείπτως τὸν Κουέλον, ὅστις, ἀνὰ πᾶν νέον τραῦμα, ἀνέκραζε:

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

Κατάρθωσε δὲ μάλιστα νὰ σταματήσῃ τὴν πλήττουσαν αὐτὸν χεῖρα καὶ νὰ δεσμεύσῃ, ὡς θὰ ἔπραττεν ὄρις, τὸν ἀθικτὸν ἐχθρόν του, διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του.

Ὁ Ἀντραγκέ ἠσθάνθη, ὅτι ἐξέλειπεν αὐτῷ ἡ ἀναπνοή, τῷ ὄντι δ' ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε.

Πίπτων ὁμως, ὡς ἐὰν τὰ πάντα ἐμελ-

λον νὰ τον εὐνοήσωσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐπνιζεν, οὕτως εἶπεν, τὸν δυστυχῆ Κουέλον!

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἐψιθύρισε οὗτος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του.

Ὁ Ἀντραγκέ κατάρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τοῦ Κουέλου, στηριχθεὶς δ' ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν του καὶ κατενεγκὼν ὑστατον κτύπημα, τὸ ὁποῖον διετρύπησε τὸ στήθος τοῦ ἀντιπάλου του:

— Λάβε, τῷ εἶπεν, εἶσαι ἡγχαριστημένος;

— Ζήτω ὁ β. . . ὑπετραυλίσεν ὁ Κουέλος μὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἡμικλείστους.

Τὰ πάντα τετέλεσται· σιγὴ καὶ τρόμος ἐπεκράτην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ Ἀντραγκέ ἠγέρθη αἰμόφυρτος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἐχθροῦ του, διότι, ὡς εἶπομεν, μόνον ἀμυχήν τινα εἰς τὴν χεῖρα εἶχεν.

Ὁ δ' Ἐπερών, ἔντρομος, ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔφυγεν, ὡσεὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ φάσματος.

Ὁ Ἀντραγκέ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν συντρόφων καὶ τῶν ἐχθρῶν του, νεκρῶν τε καὶ θνησκόντων, τὸ αὐτὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ τελευταῖος τῶν Ὀρατίων θὰ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀποφασίσαντος τὰς τύχας τῆς Ρώμης πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ Σχικῶ ἔδραμε καὶ ἀνήγειρε τὸν Κουέλον, τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐκ δέκα καὶ ἐννέα τραυμάτων.

Ἡ κίνησις ἀνεζωογόνησε τοῦτον.

Ἦνέφωξεν αὐθις τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀντραγκέ, μὰ τὴν τιμὴν μου, εἶπεν, εἶμαι ἀθῶος τοῦ θανάτου τοῦ Βουσύ.

— ὦ! τὸ πιστεύω, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ συγκεκινημένος, τὸ πιστεύω.

— Φύγετε, ἐψιθύρισε ὁ Κουέλος, φύγετε· ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ σὰς συγχωρήσει.

— Ἀλλὰ ἐγὼ, κύριε, δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψω εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, ἐὰν ἔτι πρόκειται νὰ συλληφθῶ καὶ νὰ θανατωθῶ.

— Φύγετε, νεανία, εἶπεν ὁ Σχικῶ, μὴ ἐμβάλλετε εἰς πειρασμὸν τὸν Θεόν· ἐσώθητε ἐκ θαύματος, ἐπομένως μὴ ζητεῖτε καὶ δεύτερον θαῦμα τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἀντραγκέ ἐπλησίασε τὸν Ριβειράκ, ὅστις εἰσέτι ἀνέπνεε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ριβειράκ.

— Ἐνίκησαμεν, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Ἀντραγκέ χαμηλοφώνως, ὅπως μὴ προσβάλλῃ τὸν Κουέλον.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ριβειράκ. Φύγε. Κατελήφθη δ' αὐθις ὑπὸ λιποθυμίας.

Ὁ Ἀντραγκέ ἔλαβε τὸ ἴδιόν του ζῆφος, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ πάλῃ, εἶχε πέσει ἀπὸ τῆς χειρὸς του, εἴτα δ' ἔλαβε τὸ ζῆφον τοῦ Κουέλου, τοῦ Σχουμβέργ καὶ τοῦ Μωζιρόν.

— Τελειώσατέ με, κύριε, εἶπεν ὁ Κουέλος, ἄλλως ἀφήσατέ μοι τὸ ζῆφος μου.

— Ἴδου αὐτό, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, προσφέρων αὐτῷ τὸ ζῆφος του μεθ' ὑποκλίσεως.

Δάκρυ ἀνέβλυσε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τραυματίου.

— Ἦδυνάμεθα νὰ εἴμεθα φίλοι, ἐψιθύρισε.

Ὁ Ἀντραγκέ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ὡραία! εἶπεν ὁ Σχικῶ, εἶσαι ἱποτικώτατος· πλήν φύγε, Ἀντραγκέ, διότι εἶσαι ἀξίος τῆς ζωῆς.

— Καὶ οἱ σύντροφοί μου; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

— Θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν, ὡς περὶ φίλων τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἀντραγκέ περιετυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου, τὸν ὁποῖον προσήνεγκεν αὐτῷ ὁ ὑπασπιστῆς του, ὅπως μὴ ἴναι ὀρατὸν τὸ καλύπτρον τὸ σῶμά του αἷμα, ἀφείδ δὲ τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας μετὰ τῶν ἀκολουθῶν καὶ τῶν θεραπόντων, ἐγένετο ἀφαντος διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

ΡΑ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ βασιλεὺς, ὠχρὸς ἐκ τῆς ἀνησυχίας καὶ φρικῶν εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρουτον, ἐθημάτιζεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὄπλων, ὑπολογίζων, διὰ τῆς πείρας ἐξησηκμένου ἀνδρός, τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον οἱ φίλοι του ἔδει νὰ καταναλώσωσιν, ὅπως συναντηθῶσι μετὰ τῶν ἀντιπάλων των καὶ ὅπως νικῶσιν αὐτούς, ὡς ἐπίσης τὰς ὑπὲρ ἡ κατ' αὐτῶν πιθανότητας, ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος, τῆς ἰσχύος ἢ τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτῶν.

— Ταύτην τὴν στιγμήν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, διατρέχουσι τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Τώρα εἰσέρχονται εἰς τὸ κλειστὸν πεδῖον.

Εἰφουλκοῦσι. Συνεπλάκησαν.

Μετὰ δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ ἀτυχῆς βασιλεὺς, φρίττων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ἀλλὰ τὸ βάθος τῆς καρδίας του κατεῖχον ἕτερα αἰσθήματα, ἐπομένως ἡ προσευχὴ μόνον ἔθιγε τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς.

Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, ὁ βασιλεὺς ἀνηγέρθη.

— Ἀρκεῖ ὁ Κουέλος, εἶπε, νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ κτύπημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐδίδαξα· ν' ἀποκρούσῃ διὰ τοῦ ζήφους καὶ νὰ κτυπήσῃ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Ὁ Σχουμβέργ, ὁ ψυχραῖμος ἀνὴρ, θὰ φονεύσει τὸν Ριβειράκ. Ὁ δὲ Μωζιρόν, ἐὰν δὲν ἔχη κακὴν τύχην, θ' ἀπαλλαγῇ ταχέως τοῦ Λιβαρότου. Ἀλλ' ὁ δ' Ἐπερών! ὦ! αὐτὸς εἶναι νεκρός. Εὐτυχῶς εἶναι ὁ ὀλιγώτερον ὑπ' ἐμοῦ ἀγαπώμενος. Πλήν, δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀποθάνῃ, διότι, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ Βουσύ, ὁ τρομερὸς Βουσύ θέλει ἐπιπέσει κατὰ τῶν λοιπῶν. Ἄ! δυστυχῆ Κουέλε μου! δυστυχῆ μου Μωζιρόν!

— Μεγαλειότατε! εἶπε πρὸ τῆς θύρας ἡ φωνὴ τοῦ Κριλλίων.

— Τί; ἀπὸ τοῦδε! ἀνέκραζεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, δὲν φέρω εἰδήσεις, ἀλλὰ μόνον ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού θέλει νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί θέλει νὰ μοι εἴπῃ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Λέγει, ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή ν' ἀνα-

κοινώση τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ὁποῖου εἶδους ἐκδούλευσιν παρέσχεν Αὐτῇ, ὅτι δ' ἡ ἀνακοίνωσις αὐτοῦ θέλει κατευνάσει μέρος τῶν φόβων τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἔστω! ἄς ἔλθῃ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ἐνῶ ὁ Κριλλίων ἐστρέφετο, ὅπως ἐτελέσῃ τὴν διαταγὴν, ταχὺ βῆμα ἀντήχησε καὶ ἠκούσθη φωνή, λέγουσα πρὸς τὸν Κριλλίων :

— Θέλω νὰ λαλήσω πρὸς τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν καὶ ἠνέφξεν ὁ ἴδιος τὴν θύραν.

— Ἐλθέ, Σαῖν-Λύκ, ἐλθέ, εἶπε Τί ἔτερον συμβαίνει ;

— Ἄλλὰ τί ἔχεις ; τί τρέχει ; ἐθανατώθησαν ;

Τῷ ὄντι, ὁ Σαῖν-Λύκ, ὠχρός, ἀσκεπής, ἀνευ ξίφους, πλήρης κηλίδων αἱματος, ὤρμησεν εἰς τὴν βασιλικὴν αἰθουσαν.

— Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξε γονυπετήσας, ἐκδίκησιν ! ἔρχομαι νὰ αἰτήσω παρ' ὑμῶν ἐκδίκησιν !

— Πτωχέ μου Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τί συνέβη ; λάλει, τί σοι προξενεῖ τοςαύτην ἀπελπισίαν ;

— Ἐσφάγη τὴν νύκτα, ἐσφάγη προδοτικῶς, ἐδολοφονήθη, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαῖν Λύκ.

Ὁ βασιλεὺς, κατεχόμενος ὑπὸ μίσεως ἀποκλειστικῶς σκέψεως, καθησύχασεν ὡδεις τῶν τεσσάρων φίλων του ἦτο ὁ δολοφονηθεὶς.

— Ἐσφάγη, ἐδολοφονήθη τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς περὶ τίνος λαλεῖς, Σαῖν-Λύκ ;

— Μεγαλειότατε, δὲν τον ἀγαπάτε, τὸ ἠξεύρω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀλλ' ἦτο πιστὸς καὶ εἰς τὴν καταλλήλων περιστάσιν, τὸ ὀμνῶ, ἤθελε χύσει τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος· ἀνευ τούτου, δὲν θὰ ἦτο φίλος μου.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀρχίσας νὰ ἐννοῇ.

Εὐχάριστον αἰσθημα ἐν μὴ χαρᾶς, τούλαχιστον ἐλπίδος, ἐφαιδρυνε τὸ πρόσωπόν του

— Ἐκδίκησιν, Μεγαλειότατε, διὰ τὸν κύριον δὲ Βουσύ, ἀνεφώνησεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐκδίκησιν !

— Διὰ τὸν κύριον δὲ Βουσύ ; ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, τονίζων ἐκάστην λέξιν.

— Ναί, διὰ τὸν κύριον δὲ Βουσύ, τὸν ὁποῖον εἴκοσι δολοφόνοι ἐσφάξαν τὴν νύκτα. Ἐπραξαν φρονίμως νὰ ἦναι εἴκοσι, διότι ἐφόνευσε δεκατέσσαρας αὐτῶν.

— Ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἀπέθανε . . .

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Ὡστε δὲν μονομαχεῖ σήμερον τὴν πρωΐαν, εἶπεν αἰφνης ὁ βασιλεὺς, παρασυρόμενος ὑπὸ ἀκατασχέτου αἰσθήματος.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως βλέμμα, τὸ ὁποῖον οὗτος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντικρύσῃ, ἀλλὰ, στραφεὶς, εἶδε τὸν Κριλλίων, ὅστις περιέμενε νεωτέρας διαταγᾶς του.

Ὁ βασιλεὺς ἐνευσεν αὐτῷ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν δούκα δ' Ἀνζιού.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, προσέθετο ὁ

Σαῖν-Λύκ μὲ αὐστηρὰν φωνήν, ὁ κύριος δὲ Βουσύ τῷ ὄντι δὲν ἐμονομαχησεν, ἐνεκα δὲ τούτου ἔρχομαι νὰ αἰτήσω παρ' Ὑμῶν, οὐχὶ ἐκδίκησιν, ὡς ἔπραλον εἰπὼν, ἀλλὰ δικαιοσύνην, διότι ἀγαπῶ τὸν βασιλέα μου καὶ τὴν τιμὴν τοῦ βασιλέως μου ὑπὲρ πᾶν ἕτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον καὶ κρίνω, ὅτι ὁ ἐργάτης τῆς δολοφονίας τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ παρέσχε μυστράν ἐκδούλευσιν τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν θύραν καὶ ἴστατο ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα.

Οἱ λόγοι τοῦ Σαῖν-Λύκ διεφώτισαν τὸν βασιλέα, διότι τῷ ὑπέμνησαν τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀδελὸς ὅς του ἠξίου, ὅτι παρέσχεν αὐτῷ.

Τὸ βλέμμα του διεσταυρώθη μετὰ τοῦ βλέματός του δουκός, οὐδεμία δ' ἀπέμεινε τῷ βασιλεὶ ἀμφιβολία, διότι ὁ δούξ ἀπήντησε καταφατικῶς, διὰ τε τοῦ βλέμματός καὶ δι' ἀνεπιλήπτου κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— ἠξεύρετε τί θὰ λεχθῇ τῶρα ; ἀνέκραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ. Θὰ λεχθῇ, ἐάν οἱ ὑμετέροι φίλοι ἀναδειχθῶσι νικηταί, ὅτι ἐνίκησαν, διότι ἐνηργήσατε νὰ δολοφονηθῇ ὁ Βουσύ.

— Καὶ τίς θὰ το εἶπει, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅλος ὁ κόσμος, ἀπήντησεν ὁ Κριλλίων, συμμετασχὼν τῆς συνδιαλέξεως.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀνήσυχος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς γνώμης ἐκείνου, ὅστις, μετὰ τὸν Βουσύ, ἐθεωρεῖτο ὁ ἀνδρειότερος τοῦ βασιλείου του· ὄχι, κύριε, δὲν θὰ το εἶπωσι, διότι θὰ μοι ὀνομάσητε τὸν δολοφόνον.

Ὁ Σαῖν-Λύκ εἶδε σκιὰν ἐπεκτεινομένην.

Ἦτο δ' ἡ σκιά τοῦ δουκός δ' Ἀνζιού, ὅστις εἶχε προχωρήσει δύο βήματα ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἐστράφη καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ναί, Μεγαλειότατε, θὰ τον ὀνομάσω ! διότι θέλω, πάση θυσίᾳ, νὰ ἐξαγνίσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸσον μυστράς πραξέως.

— Δοιπόν, λαλήσατε.

Ὁ δούξ ἔστη καὶ περιέμενεν ἡσύχως.

Ὁ Κριλλίων ἴστατο ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει βλοσερῶς, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Μεγαλειότατε εἰς τῶν ὑπηκόων ὑμῶν, ὁ εὐγενέστερος, εἰς τῶν στρατιωτῶν ὑμῶν, ὁ ἀνδρειότερος . . . Ἡ φωνὴ τοῦ Σαῖν-Λύκ διεκόπη.

— Αἶ ! εἶπεν ὁ Κριλλίων, ὅστις ἐπίστευεν, ὅτι εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τελευταίου τίτλου.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαῖν-Λύκ, τὴν παρελθούσαν νύκτα παρέσυρον τὸν Βουσύ εἰς παγίδα· ἐνῶ ἐπεσκέπτετο γυναῖκα, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠγαπᾶτο, ὁ σύζυγος, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ προδότου, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ δολοφόνων· τοιοῦτοι εἶχον τοποθετηθῆ ἀπανταχοῦ, εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κῆπον.

Ἐὰν ἡ αἰθουσα τοῦ βασιλέως δὲν ἦτο κατακλειστός, ὡς εἶπουν, θὰ διεκρίνετο ἡ καλύψασα τὸ πρόσωπον τοῦ δουκός ὠχρότης, εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν τελευταίων λέξεων.

— Ὁ Βουσύ ἠμύνθη ὡς λέων, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς ὑπερίσχυσε, καί . . .

— Καὶ ἀπέθανε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ δικαίως ἀπέθανε, διότι βεβχίως δὲν θὰ ἐκδικήσω ἕνα προσβολὴ τῆς συζυγικῆς πίστεως.

— Μεγαλειότατε, δὲν συνεπλήρωσα τὴν ἀφήγησίν μου, ἀπήντησεν ὁ Σαῖν-Λύκ. Ὁ δυστυχής, ἀφοῦ ἠμύνθη ἐπὶ ἡμίσειαν ὠραν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀφοῦ ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, ὁ δυστυχής ἐσώζετο τετραυματισμένος, αἰμόφυρτος, ἠκρωτηριασμένος· μόνον ἔδει νὰ τῷ δοθῇ χειρὸς βοηθείας, τὴν ὁποῖαν ἀφείκτως ἐγὼ ἤθελον τείνει αὐτῷ, ἐὰν μὴ εἶχον συλληφθῆ μετὰ τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, ὑπὸ τῶν δολοφόνων του, ἐὰν μὴ εἶχον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεδεσμευμένους καὶ τὸ στόμα πεφραγμένον. Δυστυχῶς δι' αὐτούς, δὲν μοι εἶχον στερήσει καὶ τῆς ὀράσεως, ὥστε εἶδον, Μεγαλειότατε, εἶδον δύο ἀνδρας πλησιάζοντας τὸν Βουσύ, κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ μηροῦ ἐκ σιδηρῶν κιγκλίδων ἠκούσα τὸν τραυματικὴν, ἐπικαλούμενον παρ' αὐτῶν βοήθειαν, διότι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνδρας φίλους του. Ἄλλ' εἰς αὐτῶν, φρικτὴν εἶπεν, φρικωδέστερον δὲ ἰδεῖν, διέταξε νὰ τον πυροβολήσωσι καὶ ὁ ἕτερος ὑπήκουσεν.

Ὁ Κριλλίων συνέσπασε τὰς πυγμὰς καὶ συνέστειλε τὰς ὄφεις.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν δολοφόνον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, συγκεκινημένος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν δούκα καὶ δι' ὄλου τοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον συγκρατηθέντος μίσους του :

— Εἶναι ὁ ἐξοχώτατος, εἶπεν ὁ πρίγκηψ εἶναι ὁ δολοφόνος ! ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ φίλος του !

Ὁ βασιλεὺς περιέμενε τοῦτο τὸ κτύπημα, ὁ δὲ πρίγκηψ τὸ ὑπέστη, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὰ βλέφαρα.

— Ναί, εἶπεν ἡσύχως, ναί, ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ εἶδε καὶ ἠκούσε καλῶς· ἐγὼ ἐνηργήσα νὰ φονευθῇ ὁ κύριος δὲ Βουσύ, ἡ δ' Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει ἐκτιμήσῃ τὴν πράξίν μου, διότι ναὶ μὲν ὁ Βουσύ ἦτο ὑπηρετὴς μου, ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον, μεθ' ὅσα ἂν εἶπον αὐτῷ, ἐμελλε νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ψεύδῃσαι, δολοφόνε ! ψεύδῃσαι ! ἀνέκραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ ὁ Βουσύ, κατατετραπηγμένος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, μετὰ τὴν χεῖρα κατακεκομμένην ὑπὸ τῶν σπαθισμῶν, ἐξηρηθμένος ἀπὸ τῆς αἰχμῆς σιδηρᾶς κιγκλίδος, ὁ Βουσύ μόνον ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὸν οἰκτον καὶ τῶν ἀπονοδοτέρων ἐχθρῶν του, αἵτινες ἤθελον βοηθήσει αὐτόν. Ἄλλὰ σύ, σύ ὁ δολοφόνος τοῦ Δελαμύλ καὶ τοῦ Κοκονᾶς, σύ ἐφόνευσας τὸν

Βουσύ, οὐχὶ διότι ἦτο ἐχθρὸς τοῦ ἀδελφου σου, ἀλλὰ διότι ἐγίνωσκε τὰ μυστικά σου. Ἄ! ὁ Μονσορὼ ἐγίνωσκε κάλλιστα διατί ἐπραττες ἐκεῖνο τὸ ἔγκλημα.

— Διαβίβλε! ἐψιθύρισε ὁ Κριλλιῶν, διατί νὰ μὴ εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλεὺς;

— Μ' ἐξυθρίζουσι εἰς τὸν οἶκόν σου, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ δούξ, πελιδνὸς ἐκ τοῦ τρόμου, διότι, εὐρισκόμενος μεταξὺ τῆς σπασμωδικῆς κινουμένης χειρὸς τοῦ Κριλλιῶν καὶ τοῦ αἰμακτώδους βλέμματος τοῦ Σαίν-Λύκ, δὲν ἐθέσθαι ἑαυτὸν ἀσφαλῆ.

— Ἐξέλθετε, Κριλλιῶν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Κριλλιῶν ἐξῆλθε.

— Δικαιοσύνην! Μεγαλειότατε, δικαιοσύνην! ἐξηκολούθησε ν' ἀναφωνῆ ὁ Σαίν-Λύκ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, τιμωρήσατέ με, διότι, ταύτην τὴν πρωτὰν, ἔσωσα τοὺς φίλους τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ διότι ἀπέδωκα δικαιοσύνην πρὸς τὴν Ὑμετέραν ὑπόθεσιν, ἧτις εἶναι καὶ ἐμῆ.

— Καὶ ἐγὼ, ἐξηκολούθησε ὁ Σαίν-Λύκ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, σοὶ λέγω, ὅτι εἰς οἰανδήποτε ὑπόθεσιν ἀναμιχθεὶς φέρεις κατάραν καὶ ὅτι, ὅπου δήποτε ἂν ὑπάγῃς, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ σὲ παρακολουθεῖ. Μεγαλειότατε, ὁ ἀδελφός σου ἐπροστάτευσεν τοὺς φίλους σου, δυστυχία ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἠσθάνθη φρικίασιν τρόμου.

Ταῦτοχρόνος, ἠκούσθη ἔξωθεν ἀόριστος θόρυβος, εἶτα δ' ἐπυεσμένα βήματα καὶ ταχέως ἀνταλλάσσόμενα ἐρωτήσεις.

Βαθεῖα καὶ παρατεταμένη σιγὴ ἐπεκράτησεν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς σιγῆς, ὡς ἐὰν φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἐδικαιολόγει τοὺς λόγους τοῦ Σαίν-Λύκ, ἡ θύρα, τρεῖς κρουσθεῖσα βραδέως καὶ μετ' ἐπισημότητος ὑπὸ τῆς ρωμαλέας χειρὸς τοῦ Κριλλιῶν, ἐκλονίσθη.

Ψυχρὸς ἰδρὼς κατέβρεξε τοὺς κροτάφους τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἀνέτρεψε τοὺς χαρρακτῆρας τοῦ προσώπου του.

— Ἠττήθησαν! ἀνερῶνησεν, οἱ δυστυχεῖ φίλοι μου, ἠττήθησαν!

— Τί ἔλεγον ὑμῖν, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Σαίν-Λύκ.

Ὁ δούξ συνήνωσε τὰς χεῖράς του ἐν τρομοῖς.

— Βλέπει, ἀνδρε! ἀνερῶνησεν ὁ νεανίας, ἰδοὺ πῶς αἱ δολοφονίαι σώζουσι τὴν τιμὴν τῶν βασιλέων! Ἐλθέ, λοιπόν, νὰ σφάξῃς καὶ ἐμέ, εἶμαι ἀοπλος.

Ἐρριψε δὲ τὸ ἐκ μεταξῆς χειρόκτιόν του κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ δούκους.

Ὁ Φραγκίσκος ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἐγένετο πελιδνός.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσε, διότι εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— ὦ! ἐψιθύρισε, οἱ δυστυχεῖ φίλοι μου ἠττήθησαν, ἐτραυματίσθησαν. ὦ! τίς θὰ μοι δώσει ἀσφαλεῖς εἰδήσεις περὶ αὐτῶν;

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεγνώρισε τὴν φιλικὴν φωνὴν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας.

— Λοιπόν! εἶπε.

— Δύο ἀπέθανον καὶ ὁ τρίτος ψυχωραγεῖ.

— Τίς εἶναι ὁ τρίτος;

— Ὁ Κουέλος, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὸ μέγαρον Βοασὺ, ὅπου μετῆνεγκον αὐτόν.

— Ὁ βασιλεὺς οὐδὲν πλέον ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ὄρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης. ἐκπέμπων θρηνώδεις κραυγὰς.

Ὁ Σαίν-Λύκ εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Ἀρτέμιδα παρὰ τῆ φιλῆ τῆς Ἰωάννα δὲ Βρισσῶν, τῆ συζύγῳ του, ἐνεῦθεν δὲ προήλθεν ἡ βραδυτῆς τῆς εἰς τὸ Λουβρον ἐμφανισεῶς του.

Ἡ Ἰωάννα διήλθε τρεῖς νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐπαγρυπνοῦσα ἐπὶ τῆς παραληρούσης φιλῆς τῆς.

Τὴν τετάρτην ὅμως ἡμέραν, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς κοπώσεως, ἀπῆλθε ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον, ἀλλ' ὅτε, μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε, δὲν ἐπανεῦρε τὴν Ἀρτέμιδα.

Ὁ Κουέλος ἀπέθανεν ἐν τῷ μεγάρῳ Βοασὺ καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως, μετὰ τριακονθήμερον ἀγωνίας.

Ὁ Ἐρρίκος ὑπῆρξεν ἀπαρηγόρητος.

Ἀνήγειρε τοῖς πεσοῦσι φίλοις τοῦ λαμπρὰ μαυσωλεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἐκ μαρμαροῦ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Ἐκάνονισε λειτουργίας εἰς μνημόσυνον αὐτῶν, συνέστησε νὰ μνημονεύσῃ αὐτῶν ἐν ταῖς δεήσεσι, προσέθετο δὲ εἰς τὴν καθημερινὴν προσευχὴν του, τὸ ἐπόμενον διστιχόν:

Εἰς τῶν δικαίων, Κύριε, τάξον τὸν χορὸν
Τὸν Κουέλον, τὸν Σχομβέρῳ καὶ τὸν Μωζιρόν.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ὁ Κριλλιῶν ἐφρούρει τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἀπέστρεφετο καὶ οὐδ' ἐσυγχώρησεν αὐτόν ποτέ.

Ἦτο ὁ μὴν Σεπτέμβριος, ὅτε ὁ Σχικῶ, ὅστις οὐδέποτε πλέον ἀπεμακρύνετο τοῦ Ἐρρίκου, ἔλαθε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Beaume.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη διὰ χειρὸς γραφέως.

Ἀγαπητὴ ἄρχων Σχικῶ,

Ὁ ἀῖρ εἶναι γλυκὺς εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν καὶ ὁ τραγητὸς προμηνύεται ἀθονος ἐφέτος, εἰς τὴν Βουργουνδία. Λέγουσιν, ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὁ ἡμέτερος κύριος, τοῦ ὁποίου ἔσωσα τὴν ζωὴν, ὡς φαίνεται, κατατρέχεται ὑπὸ Ὀλιφῶν· ὀδηγήσατε αὐτόν εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν, ὅπου θέλομεν προσφέρει αὐτῷ οἶνον τοῦ ἔτους 1550, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυφα εἰς τὴν οἰναποθήκην μου καὶ ὅστις δύναται νὰ φέρῃ τὴν λῆθην τῆς βαυτείας λύτης· οὗτος ὁ οἶνος θέλει ἀποδώσει αὐτῷ τὴν χαρὰν, διότι εὗρον εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τὴν ἐπομένην ἀξιοθαύμαστον φράσιν: «Οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου!» Ἐλθετε, λοιπόν, φίλτατε κύριε Σχικῶ, ἔλθετε μετὰ τοῦ κυρίου δ' Ἐπερνῶν, ἔλθετε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Σαίν-Λύκ καὶ θέλετε ἶδει, ὅτι πάντες θὰ παχυνθῶμεν.

Ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος

Δὸν Γορανφλότος

ἡμέτερος ταπεινότατος θεράπων καὶ φίλος.

Υ. Γ. Θελετε εἶπει τῷ βασιλεῖ, ὅτι δὲν ἔλαβον εἰσέτι καιρὸν νὰ δεθῶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν φίλων του, κατὰ τὴν σύστασίν του, ἕνεκα τῶν ἀσκολιῶν τῆς

ἐγκαθιδρούσεάς μου πλὴν, ἅμα τῷ τραγητῷ, θέλω ἀσκοληθῆ βεβαίως περὶ αὐτῶν.

— Ἀμήν, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Οἱ πτωχοὶ διαβόλοι συνιστῶνται ἀριστα τῷ Θεῷ.

Δ.μ.λ.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ *Ardeser*.

Ὅτε ἀκόμη ὁ Ἅγιος Παῦλος εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ μᾶλλον εἰς τὰς Ἀθήνας, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, συνητήθη κάποτε μ' ἓνα χωρικόν—τοῦ Μαρκοπούλου ἢ τῆς Κερατέας—ἐν ᾧ ἔκαμνε τὴν περιοδίαν του.

— Ποῦ πᾶς, συμπέθερε; τὴν ἠρώτησε.

— Γυρίζω ὁλόκληρον τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐργασθῶ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Παῦλος.

— Ἐ! ἂν θέλῃς, ἐπανελάβεν ὁ χωρικός, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ μαζὺ σου. Ἐσῶν καὶ ἐγὼ γράμματα, ἤμουνα Εἰρηνοδίκης πρῶτα, καὶ ἔτσι θὰ σὲ βοηθήσω σημαντικά. Μὲ δέχεσαι;

— Ἀκού; γιὰτί ὄχι; Ἀρκεῖ μονάχα νὰ φέρεσαι καλὰ καὶ νὰ προσεύχεσαι πρῶτ' καὶ βραδύ μὲ προσευχὴν ποὺ θὰ σὲ διδάξω ἐγὼ.

— Πράγμα εὐκόλον, εἶπεν ὁ Εἰρηνοδίκης.

Καὶ ἤρχισαν πάλιν τὸ ταξειδί των.

Ὁδοιποροῦντες ἐφθασαν ἔξω δύο χωριῶν, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἤχουν διαφορετικὰ οἱ κώδωνες.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ... ἀλήθειά, ἔξέχασα τὸ νομά σου...

— Παῦλος, εἶπεν ὁ Ἅγιος.

— Ναι! γιὰ νὰ σοῦ πῶ Παυλάκη, γιὰτί χτυποῦν αὐταῖς ἡ καμπάνες ἔτσι;

— Ἐκεῖ δεξιά, ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος Παῦλος, γίνεται γάμος, καὶ ἐδῶ εἰς τὰ ἀριστερὰ κάποιος πέθανε καὶ πηγαίνουν νὰ τὸν θάψουν.

— Καλὰ μᾶς ἦλθε, ἐσκέφθη ὁ χωρικός, εἶτα δὲ μελαγχολικὸς λαλῶν.

— Πρέπει νὰ χωρισθῶμε μιά στιγμὴ σύντροφε, εἶπεν. Ἐγὼ θὰ πάγω στὸν γάμο καὶ σὺ πήγαινε στὸ λείψανο. Ἐμένα δὲν βασταεῖ ἡ καρδιά μου. Ἐπειτα ἐσὺ θὰ βγάλῃς καὶ κανένα λόγο, σὰν περὶ γραμματισμένος.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἀνευ ἀντιρρήσεως, ἐδέχθη ὑπῆγεν εἰς τὴν κηδεῖαν καὶ ἀνέστησε τὸν νεκρὸν, εὐρὼν συνάμα κατάλληλον περίστασιν νὰ κηρύξῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου του. Ἀναχωρῶν δ' ἐκεῖθεν ἔλαβεν ὡς εὐγνωμοσύνην δῶρα καὶ 100 δραχμάς.

Μετ' οὐ πολὺ εἶδεν ἐρχόμενον, ὑπεβρεγγμένον σχεδόν, καὶ τὸν σύντροφόν του χωρικόν.

— Ἐ! σύντροφε, ἐφώναζεν ἀπὸ μακρὰν ὁ Εἰρηνοδίκης μόλις εἶδε τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἔφαγα, ἔπια, διεσκέδασα, ἐχόρεψα καὶ στὰ ὕστερα μοῦ δῶκαν καὶ μισὰ πεντάρα. Ἐσὺ πῶς τὰ πήγες;

